

sveži. Že zaradi svojega dobrega gospoda, ki jih ima tako rad in jih je vesel. Ali v tej vročini...

Šopek belih nagerlenov gnije kje na smetišču.

Ne, ne, ne! Šopek belih nagerlenov se šopiri v pozlačeni vazi. Njihovega vonja je vsa soba polna.

Persa, nimaš rada svojega gospoda. Bog zna, koliko jih je že pred menoj stanovalo pri tebi. In vsakemu si brenkala na uho, da ga imaš rada, da bi zanj bosa obletela vse mesto, da je dober, da taka duša še ni stanovala v moji sobi. Vsakemu si prinesla šopek rdečih nagerlenov, da si ga nato lahko do razdraženosti mučila s svojo skrivnostjo.

Persa, pametno besedo! Molčal bom ko grob. Čemu me mučiš? Ne morem več prenašati. Rdeči nagerleni... bela roka... pozlačena vaza... beli nagerleni. Povej!

Persa poškili, strašno poškili. Skrivnostne gube zaplešejo po njenem obrazu. Obraza ne povesi. Zravna se: »Premišlja, premišlja, premišlja... Kaj premišlja? — Tava po sobi, blodi, bega, ko da ga kaj preganja... Kdo ga preganja, kaj mu ne da miru? — Sede k mizi, podpira glavo, pred njim beli, nepopisani listi... Kaj bi rad napisal?«

Planem z otomane. Persin glas ves trepeče, hoče biti nežen in mehak, ko otožen in zamišljen vzdih. Vidim, s kako muko se trudi, da bi posnela in ujela dekliški glas. Glas tiste, ki mi je poslala rdeče nagerlene.

»Pa piše, piše...« Kako trpinči Persa svoje raskavo grlo, da bi zvenel njen glas mladostno in mило.

Zarajam po sobi. »Dekle, oj, dekle, ki hočeš do mojih misli...«

»Kaj piše? Če tisti...«

Raskav glas butne z zadnjima zlogoma iz Persinega grla. Njen navaden glas. Nič napore, da bi posnemala tisti mladostni glas. Njen pogled škili na Mirino pismo na mizi.

Čutim, da mi sili vročina v lica. Obrnem Persi hrbet. Ko sam sebi povem: »Do teh mojih misli nisi hotela nikdar, Mira. Bele, nepopisane liste na moji mizi si postrani gledala. Po knjigah, brez katerih ni državnih izpitov in rigorozov, si brskala, kadar sem ti razlagal polet v daljne, cvetoče vrtove...«

Persi je žal, da ne raja njen gospod. »Visoke in lepe morajo biti misli, ki jih je tako težko napisati...« Glas, ki hoče po vsej sili sličiti onemu osemnajstletne deklice.

Olaf Gulbransson, Ilustracija k Andersenu

»Persa, razodeni!«

Vidi, kako visim na njenem odgovoru. Muči jo. Vidim: Bi povedala, pa ne sme.

Naglo me zgrabi za roko, da se sklonem. Zasepeče mi na uho: »Allah je velik!«

Široko jo gledam. Ne razumem je.

Povesi glavo, prst položi na usta, zmigne z ramama.

Ne razumem te. Govori jasneje, vsaj namigni, kam hočeš z velikim Allahom.

In zopet zmigne z ramama, pa škili, strahotno škili. Besedice ne zine.

4.

Svež šopek bohotnih rdečih nagerlenov dehti zopet v Persini vazi na moji mizi. Lističa, belega lističa ni v šopku... Z mojim šopkom belih nagerlenov pa je romal bel listič...

Vem za skrivnost, Persa! Allah je velik.

Tako pravi skoraj pol mesta, drugi ne trdijo tega.

Vem, odkod rdeči nagerleni.

Persa se prestraši. Ali je morda nevede in nehote namignila?